вона і сніг темнаво золоті.

тонкі сліди її тонких життів

ще тихо проступають крізь окладень.

і скапує волосся по щоці,

і сльози – голуби на молоці –

уже давно притомніші від знади.

і передзим'я – тільки озирни –

прозорішає до озимини

і – майже біле крізь блакитну крону.

подивишся: там родимка нічна

витримує небесні письмена

і на губах лишає тінь червону